

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/51/2024
Identifikačné číslo spisu:	4120011402
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4120011402.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvineným I. C. a F. Q. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2024 v Bratislave o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 22. marca 2021, sp. zn. 6Tk/2/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 22. marca 2021, sp. zn. 6Tk/2/2020, uznal obvinených I. C. a F. Q. vinných z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obvinený F. Q. po vzájomnej dohode s obvineným I. C. spoločne najmenej od mája 2019 vysadili semená rastliny konope do skleníka v priestoroch záhrady v obci U. V., časť I. č. XX, ktoré následne spracovali na „marihuanový olej“ a bezodplatne poskytli doposiaľ nestotožneným osobám, následne najmenej od februára 2020 do kvetináčov v priestoroch rodinného domu v obci U. V., časť I. č. XX za účelom ich pestovania a získania finančného prospechu ich predajom, po tom, čo časť domu prispôbili za pomoci uspokojenej techniky, ktorú si sami zabezpečili a inštalovali (rôzne lampy, grow boxy, ventilátory) na pestovanie konope, kde sa o rastliny konope starali tým, že ich zavlažovali a hnojili, časť rastlín už predtým po vysušení spracovali do stavu, ktorý je vhodný na ich priame užívanie (fajčenie), pričom dňa 22. mája 2020 pri vykonávaní domovej prehliadky v obci U. V., časť I. č. XX boli v priestoroch rodinného domu a uzamknutých kontajneroch na dvore zaistené okrem iného rastliny rodu Cannabis (konope) o celkovej upotrebitelnej hmotnosti najmenej 3.081,93 g, čo predstavovalo

najmenej 8.349 bežných jednotlivých dávok drogy, v hodnote spolu minimálne 30.879,30 eura a zariadenie uspôsobené na pestovanie marihuany, v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov rastliny rodu Cannabis sú zaradené v I. skupine omamných látok a ich účinná zložka THC - tetrahydrokanabinol v I. skupine psychotropných látok a na zaobchádzanie s nimi je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, ktoré obvinení nemali.

Za to obvinenému I. C. okresný súd uložil podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, nezistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 2 roky.

Obvinenému F. Q.M. okresný súd podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nezistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku. Súčasne mu okresný súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 2 roky.

Uznaniu viny obvineného I. C., predchádzalo jeho vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu v obžalobe prokurátora Krajskej prokuratúry č. Kv 57/20/4400 z 18. novembra 2020, okresný súd jeho vyhlásenie prijal a v tomto rozsahu nevykonával dokazovanie a vykonal len dôkazy súvisiace s výrokom o treste (zápisnica o hlavnom pojednávaní z 1. marca 2021, č. l. 368-370).

Obvinený F. Q. napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 23. júna 2021, sp. zn. 2To/33/2021, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné. Proti uzneseniu krajského súdu, podal obvinený F. Q. dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) rozsudkom z 15. marca 2023, sp. zn. 3 Tdo 9/2022, rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, uznesením Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2021, sp. zn. 2To/33/2021, bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku a § 199 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného F. Q.. Zároveň podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2021, sp. zn. 2To/33/2021 v časti týkajúcej sa obvineného F. Q..

Predsedníčka senátu 3T podala ministrovi spravodlivosti podnet na podanie dovolania proti vyššie citovanému rozsudku Okresného súdu Nitra z 22. marca 2021 vo vzťahu k obvinenému I. C. poukazujúc na to, že najvyšší súd, rozhodujúc o dovolaní obvineného F. Q., dospel k záveru, že domová prehliadka bola vykonaná pred začatím trestného stíhania, pričom pre takýto procesný postup neboli splnené zákonné podmienky a dôkazy tak neboli získané v súlade so zákonom, v dôsledku čoho nie sú v konaní použiteľné, čomu zodpovedá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu konštatoval vo vzťahu k obvinenému F. Q., pričom vo vzťahu k obvinenému I. C. najvyšší súd nemohol aplikovať princíp beneficium cohaesionis, pretože zrušiť rozhodnutie na základe toho istého dôvodu aj v prospech iného spoluobvineného, v prospech ktorého nebol podaný opravný prostriedok, nie je súčasťou dovolacieho konania. Súčasne predsedníčka senátu 3T v podnete označila naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že s ohľadom na skutočnosť, že obvinený I. C. vyhlásil, že nepopiera

spáchanie skutku, v širšom zmysle bolo porušené aj právo obvineného na obhajobu s poukazom na súvislosť a vzájomnú previazanosť, resp. nadväznosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, v rámci ktorej dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku má špeciálnu povahu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto aplikácia dovolacieho dôvodu v zmysle písmena g) uvedeného ustanovenia konzumuje dovolací dôvod v zmysle písmena c) tohto ustanovenia.

Proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 22. marca 2021, sp. zn. 6Tk/2/2020, podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na podklade vyššie uvedeného podnetu - 16. apríla 2024 dovolanie - a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože týmto napadnutým rozhodnutím a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a § 199 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného I. C..

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku minister spravodlivosti stručne zrekapituloval priebeh doterajšieho konania a rozhodnutí v ňom vydaných. Podľa ministra spravodlivosti závažným porušením Trestného poriadku v konaní, na ktoré poukázal najvyšší súd [domová prehliadka bola vykonaná pred začatím trestného stíhania, pričom pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky, čomu zodpovedá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pozn.], došlo aj k porušeniu práv obvineného I. C.. Pokračoval, že vzhľadom na to, že obvinený (I. C., pozn.) urobil vyhlásenie o vine, minister spravodlivosti poukázal na to, že (vytknutým postupom) bolo v širšom zmysle porušené aj právo obvineného na obhajobu s poukazom na súvislosť a vzájomnú previazanosť, resp. nadväznosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, v rámci ktorej dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku má špeciálnu povahu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto aplikácia dovolacieho dôvodu v zmysle písmena g) uvedeného ustanovenia konzumuje dovolací dôvod v zmysle písmena c) tohto ustanovenia. Ďalej minister spravodlivosti uviedol, že najvyšší súd konštatoval porušenie práva na spravodlivý proces v trestnom konaní, kde bol uznaný za vinného aj obvinený I. C.. Zopakoval, že primárnym dôkazom proti obvinenému bola domová prehliadka, ktorá podľa názoru najvyššieho súdu, bola vykonaná v rozpore so zákonom a súd v ďalšom konaní na ňu nemôže prihliadať. Vzhľadom na uvedené konštatovanie najvyššieho súdu vo vzťahu k trestnému konaniu ako celku (ale v konaní o dovolaní obvineného F. Q.) je podľa ministra spravodlivosti zrejmé, že došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces obvineného I. C., a to tým, že bola vykonaná domová prehliadka pred začatím trestného stíhania, pričom na takýto procesný postup neboli splnené zákonné podmienky. Takto nezákonne získané dôkazy nie je podľa ministra spravodlivosti možné procesne použiť, čomu zodpovedá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Podľa názoru ministra spravodlivosti v prípade obvineného I. C.Á. je možné aplikovať § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako dovolací dôvod, pretože tým, že došlo k nezákonnému procesnému postupu, došlo aj k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Dodal, že lehota na podanie dovolania v tejto veci v zmysle § 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku uplynie 16. apríla 2024.

Minister spravodlivosti preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom okresného súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku a § 199 Trestného poriadku v neprospech obvineného I. C.; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k obvinenému zrušil a zrušil tiež všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad; podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol; a podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol o väzbe obvineného I. C..

Krajský prokurátor príslušnej krajskej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti uviedol, že vzhľadom na výrok a dôvody rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2023, sp. zn. 3 Tdo 9/2022, ktorým bolo vyhovené dovolaniu F. Q. (pôvodne obžalovaného ako spolupáchateľa), a ktorý bol následne v súlade s právnym názorom senátu najvyššieho

súdu spod obžaloby krajskej prokuratúry oslobodený, s podaným dovolaním ministra spravodlivosti vo vzťahu k I. C. a v ňom navrhovaným postupom súhlasil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané ministrom spravodlivosti ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že ministrom spravodlivosti uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Pri posudzovaní naplnenia dovolacieho dôvodu uplatneného dovolaťom, najvyšší súd vychádzal z nasledovných zákonných ustanovení:

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nesplňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1

a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku,

b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

V prvom rade je nutné zdôrazniť, že z vyššie citovaného ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa po prijatí vyhlásenia obvineného, že nepopiera spáchanie skutku, možno v rozsahu, v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, t. j. proti jeho výroku o vine, podať dovolanie iba z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Aj keď v predmetnom ustanovení nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha, treba ho vykladať v spojení s § 369 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa (obvinený a generálny prokurátor sú podľa § 369 ods.

2 Trestného poriadku oprávnenými osobami na podanie dovolania len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa) (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. decembra 2019, sp. zn. 4 Tdo 47/2019). Nie je teda sporné, že výrok o vine vo vzťahu k obvinenému I. C. mohol napadnúť dovolaním ako oprávnená osoba minister spravodlivosti, avšak len s možnosťou uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 12/2017).

Tu sa žiada zdôrazniť, že pokiaľ súd prijme vyhlásenie obžalovaného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku, podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný jeho spáchanie priznal, resp. nepoprel, nevykonáva, a teda medzi prípadným porušením práva na obhajobu v prípravnom konaní a rozhodnutím o vine vydaným na základe takto prijatého vyhlásenia nie je daná príčinná súvislosť. V dovolaní, ktoré možno v tomto prípade podať len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak môže dovolateľ úspešne namietať len chyby, ku ktorým došlo v súdnom konaní, v rámci ktorého obžalovaný predmetné vyhlásenie urobil. Najmä to, že obžalovaný nemal na hlavnom pojednávaní obhajcu, hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby, resp. že nebol riadne poučený o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, alebo že pred prijatím takéhoto vyhlásenia súd riadne nezisťoval skutočnosti podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 53/2021-II).

Z predloženého spisového materiálu vzťahujúceho sa k predmetnej veci žiadne takéto pochybenie nevyplýva a naopak možno konštatovať, že obvinený I. C. sa osobne zúčastnil hlavného pojednávania konaného 1. marca 2021 (ako aj jeho obhajkyňa) (č. l. 366), obvinený (po riadnom poučení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku o následkoch vyhlásenia v rozsahu ods. 5, ods. 8) urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (č. l. 368), že nepopiera spáchanie skutku (uvedeného v obžalobe), ktorý po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku okresný súd prijal (č. l. 369).

Pre úplnosť možno doplniť, že pri uznaní viny obvineným v súdnom konaní súd sa musí v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o takej úprave trestnej sadzby podľa ustanovení uvedených v treťom a štvrtom odseku bodu I., ktorá v jeho prípade prichádza do úvahy. V prípade negatívneho zistenia súd poučenie vykoná, inak môže byť následne splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku). Dotknutú chybu nemožno odstrániť v rámci konania o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, nakoľko obvinenému musí byť novovytvorená možnosť také vyhlásenie neurobiť, pričom trest musí byť uložený v rámci trestnej sadzby súladnej so zákonom (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2019-II). Avšak ani k naplneniu takéhoto pochybenia nedošlo.

V predmetnej veci v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku minister spravodlivosti namietal, že závažným porušením Trestného poriadku v konaní, na ktoré poukázal najvyšší súd, došlo aj k porušeniu práv obvineného I. C..

Zo spomenutého rozsudku najvyššieho súdu z 15. marca 2023, sp. zn. 3 Tdo 9/2022, však vyplýva, že najvyšší súd zistil pochybenie v súvislosti s vykonaním domovej prehliadky, ktorá bola vykonaná pred začatím trestného stíhania, pričom pre takýto procesný postup neboli splnené zákonné podmienky. Tomu svedčí záver, že tento dôkaz nebol získaný v súlade so zákonom, v dôsledku čoho nie je v tomto konaní procesne použiteľný, čomu zodpovedá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pretože nezákonnosť vykonania domovej prehliadky pred začatím trestného stíhania sa logicky premietne aj do nezákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní, a to bez možnosti následnej konvalidácie vzniknutých účinkov porušenia zákona. Dovolanie obvineného F. Q. bolo

dôvodné len pokiaľ ide o dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Napriek tomuto konštatovaniu, minister spravodlivosti videl vo vzťahu k obvinenému I. C., z totožných dôvodov, pre ktoré boli konštatované u obvineného F. Q. dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo však - podľa najvyššieho súdu - nie je v súlade so zákonom, ani v súlade so súdobou rozhodovacou praxou.

Ako už najvyšší súd uviedol vyššie, pokiaľ súd prijme vyhlásenie obžalovaného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku, podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný jeho spáchanie priznal, resp. nepoprel, nevykonáva. Medzi prípadným porušením práva na obhajobu v prípravnom konaní a rozhodnutím o vine vydaným na základe takto prijatého vyhlásenia nie je daná príčinná súvislosť. V dovolaní, ktoré možno v tomto prípade podať len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak môže dovolateľ úspešne namietat len chyby, ku ktorým došlo v súdnom konaní, v rámci ktorého obžalovaný predmetné vyhlásenie urobil. V danej veci však nedošlo k porušeniu práva na obhajobu ani v prípravnom konaní, či v súvislosti so zabezpečením dôkazu (pozri už citované rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 53/2021-II).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I).

V súvislosti s argumentáciou ministra spravodlivosti, že vzhľadom na to, že obvinený urobil vyhlásenie o vine a z dôvodov, pre ktoré bol u obvineného Q. naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, bolo v širšom zmysle porušené aj právo obvineného I. C. na obhajobu, poukazujúc na súvislosť a vzájomnú previazanosť, resp. nadväznosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, v rámci ktorej dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku má špeciálnu povahu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto aplikácia dovolacieho dôvodu v zmysle písmena g) uvedeného ustanovenia konzumuje dovolací dôvod v zmysle písmena c) tohto ustanovenia, najvyšší súd zdôrazňuje, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba pripomenúť, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazov spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písmena c) tohto ustanovenia v pomere špeciality (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I).

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd poznamenáva, že kumuláciu jednej a tej istej skutočnosti na odôvodnenie dvoch, resp. viacerých dovolacích dôvodov nemožno akceptovať. Inak povedané, ak dovolateľ z hľadiska právnej kvalifikácie označí určitý procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu ako chybný a podradí ho pod určitý dovolací dôvod, nie je z právneho hľadiska ďalej možné, aby sa s odkazom na predchádzajúci už skôr namietaný procesný postup automaticky domáhal zároveň aj existencie iného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Tento princíp špeciality, teda prednosti konkrétneho zákonného ustanovenia platí aj v dovolacom konaní. Ak by totiž dovolací súd takto formulovanú argumentáciu dovolateľa prijal, nastal by tak právne neudržateľný a účel dovolacieho konania popierajúci právny stav, ktorý by bol v jednoznačnom rozpore aj procesnými oprávneniami toho - ktorého dovolateľa tak, ako sú tieto koncipované v § 371 ods. 1 a nasl. Trestného

poriadku. Na ilustráciu možno uviesť hypotetický príklad, keď by potom rozhodnutie súdu v nezákonnom zložení [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] zároveň odôvodňovalo i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 1. decembra 2020, sp. zn. 6 Tdo 75/2019).

Možno jednoznačne uzavrieť, že najvyšší súd vo vzťahu k obvinenému F. Q. zistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku konštatujúc nezákonnosť domovej prehliadky, čoby dôkazu a teda že rozhodnutie je založené na dôkaze, ktorý nebol súdom vykonaný zákonným spôsobom. Argumentácia ministra spravodlivosti, že uvedeným naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku došlo aj k porušeniu práva obvineného I. C. na obhajobu, teda naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nezodpovedá zákonnej úprave, a to ani s odkazom na právo na spravodlivý proces.

V dovolaní nemožno namietat' skutočnosť, resp. procesný postup, prostredníctvom (všeobecného) dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ uplatnená námietka svedčí a už aj bola dovolacím súdom podradená pod (špeciálny) dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Dovolateľom vymedzené chyby napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, nemožno preto napadnúť prostredníctvom všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu.

Z uvedeného dôvodu, ktorý je umocnený navyše špecifickou situáciou, ktorá vyplýva z vyhlásenia viny obvineného, možno prijať záver, že nebolo zistené naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý minister spravodlivosti mohol úspešne uplatniť a najvyšší súd nevidel dôvod a ani možnosť vybočiť z doterajšej, aj judikovanej, praxe.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.